

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВЪ.

На рабска нощъ подъ свода черенъ
За участь царственна роденъ,
Катъ слънце тръгна ти — увѣренъ
Къмъ подвига на своя день.

И хвърли зракъ въ прѣдѣлъ безплоденъ
Дѣ гаснатъ болно лжчъ по лжчъ,
Дѣ всѣки трепетъ благороденъ
Замира въ кипналата злъчъ.

Тамъ тма слѣпци обезумѣли
Къмъ тебъ похуленъ ревъ изви —
Прѣзрѣний хищно те прицѣли
И нищиятъ те уязви.